

عنوان مقاله:

خاتمه حضانت در فقه و حقوق

محل انتشار:

سومین همایش بسترهای فساد مالی و اداری در نظام حقوقی ایران با رویکرد اصلاح و توسعه نظام حقوقی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

احسان نخعی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه حقوق خصوصی، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی، میبد، ایران

احمد دهقانی - عضو هیات علمی گروه الهیات و معارف اسلامی، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی، میبد، ایران.

محمد حسین کریمی - عضو هیات علمی گروه حقوق خصوصی، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی، میبد، ایران

خلاصه مقاله:

از آنجا که حضانت به معنی سرپرستی و ولایت بر طفل یا کودک قلمداد میگردد و برای محافظت و نگهداری از طفل پیش بینی گردیده است، بیشتر فقها بر این عقیده اند که با بلوغ طفل بشرط رشید بودن او، مساله حضانت منتفی شده و کودک به شخصیت مستقلی دست می یابد؛ اما گروهی از فقها رشد را اماره بلوغ و استقلال کودک نمی دانند. در حقوق نیز این امر دستخوش تغییراتی بوده و در قوانین مختلف با تعیین سن 18 سال برای بلوغ و سن 15 سال برای رشد پسر و 9 سال برای رشد دختر مواجه هستیم؛ که این امر باعث تشتت آراء قضایی در زمینه پایان حضانت گردیده است. اسقاط حضانت نیز بعنوان یکی دیگر از راه های پایان حضانت در فقه و حقوق مورد توجه قرار گرفته است که با توجه به برتری جنبه تکلیفی حضانت نسبت به جنبه حق بودن آن، از نظر بیشتر فقها و حقوق دانان منتفی بوده و قابل اجرا نیست که در ادامه بیان می گردد

کلمات کلیدی:

حضانت، انقضاء، فسخ، بلوغ، رشد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/641471>

